

nálady, než aby se mu dostalo té koncentrace, které portrét ve vlastním smyslu slova žádá.

Několik velikých dekorativních panneaux — parky s chůvami a dětmi — ukazují umění Vuillardovo se strany nejšťastnější: to je naplněné rytmem a životem linie i prostoru, duchaplné a vzletné při náležitě hutnosti.

Posléze několik krajin, které jsou sama esence a sám básnický charme, sama sugesce a sám pel. Z toho, co jest tu zhuštěno umění a ducha na čtverečném decimetru, mohly by žít celé kilometry maleb našich průměrných těžkopádných krajinářů, kteří přírodu spíše spásají, než malují.

V galerii Bernheim jeune

v rue Richepanse velmi zajímavá výstava *Chamaillarda*, věrného žáka Gauguinova, silného, prostého, pravdivého krajináře Bretagne, který se učil svojí esteticí i technice u mistra v Pont-Aventu. Jeho naivně bohatá paleta polévá jakousi slavnostní velikostí i nejprostší krajinu založenou na zjednodušujícím zření, na architektonice pevné linie. Vedle motivů bretoňských vystavuje i obrazy z Touraine a z Pyrenejí. — V galerii Vollardově výstava ruského malíře v Paříži žijícího, *Tarchova*, ukázala tento krásný, výbojný talent ryze malířského nervu na postupu.

V *Havru* učiněn byl významný a šťastný pokus umělecké decentralisace. Skupina umělců, k níž náleží m. j. Bonnard, Cross, Denis, Girieud, Guérin, Guillaumin, Jourdain, Manguin, Matisse, Gaston Prunier, Vuillard a Signac, uspořádala v radnici významnou výstavu, k níž přispěli i Monet, Redon a Renoir, a jež se setkala s pěkným úspěchem.

V galerii *Weillové* vystavovalo v poslední době několik mladých talentů s velmi pěkným zdarem; jsou to zvláště Dufrenoy a Girieud, pak Bouche a Emile Roustan.

V galerii *Druetově* stojí za zaznamenání výstava *Eugena Bocha*, který se nese za velikorysou dekorativností, za harmonickými komposicemi velikých přírodních dojmů; jeho linie, třebaš čerpaná z přírody, píše i hluboký vnitřní vztah autorův k sujetu; malíř dovede vložit do ní něco ze svého intenzivního vnitřního života, ze svojí opravdové melancholie.

Obvyklá výroční výstava Německého uměleckého svazu

(spojených německých Secesí), tentokráte do Výmaru položená, nepřesahuje vcelku slušné průměrné úrovně, ano někdy jí ani nedosahuje. Němci stále ještě provádějí leccaké sentimentálně naivní žonglérství, jen aby se vyhnuli tvrdému oříšku: *silné a celé malbě*, která platí sama sebou a nese v sobě samé důvod svého bytí. Různé koketování archaistickolyrické má přenést přes unum necessarium — tak u Vogelera, tak u Oskara Zwintschera z Drážďan, tak u jiných. Úroveň výstavy nesou starší malíři více méně hotoví, tak Trübner, tak Ludwig von Hofmann (jemný obraz koupajících se hochů), tak Zügel (dobrý animalista), tak Max Liebermann (s novým velmi šťastným řeckým krámem — malbou plnou nervy). Doře Hitzové podalil se

tentokrát velmi šťastný kus: portrét pí Hauptmannové — cele vyplněné plátno, bez zlomků a mrtvých míst. Lovis Corinth stále má víc bravury než vlastní síly; Breyer a Hummel učí se ovládat svoji nevelkou sféru stále pevněji; hrabě Leopold Kalckreuth jest poctivý až do těžkopádnosti — vůbec jest tato poctivost problematickou ctností mnohých a mnohých a nejen v Německu. Pankok podává některé starší práce, v nichž stojí pod vlivem Leiblovým. Amandus Faure obětuje velmi výlučně Lucienovi Simonovi. Hans Olde má dva dámské portréty těžké v přednesu a chudé kouzlem, Saša Schneider dvojí drzou a prázdnou banálností. Na této výstavě dostali se ke slovu více než jinde mladí: staré celebrity byly okupovány Londýnem, Mnichovem, Berlínem. Velikých celých talentů mezi nimi posud není, zato sem tam někdo, kdo slibuje a napůl plní. Theodor Brockhuysen stojí pod hvězdou van Goghovou — a ne ke svojí škodě. Max Beckmann v mladých mužích na mořském břehu má touhu po rytmické monumentalitě, která se může již opřít o velmi silné malířské umění. Celkem shoduje se všeska lepší německá kritika v tom, co první snad vycítili a pověděli Meier-Graefe a Karl Scheffler: německé malbě schází stále ještě *vlastní umělecká potence*: zřídka kdy jde se nad početnou výrobu a rozšafnou pracovitost. Karl Scheffler mluvil kdysi o „selské malbě, která vzniká a zaniká bez přízně Mus“. Dnes *Muther* soudí stejně a píše jen novou variantu k soudu Schefflerovu:

„Výmarská výstava čpí silně kompromisem. Kdybych byl lázán jako amateur po svém mínění, musil bych říci, že jest zde jen velmi málo zajímavých děl. V čem to jen vězí, že německé umění často bývá tak zoufale nudné? Zajisté ne v umělcích. Spíše v čemsi jiném, co jest — právě německé. Jako naše noviny bývají plny rozšafně psaných, ale bezpointových feuilletonů, tak naše výstavy plní se rozšafně malovanými, ale bezduchými obrazy. Nejčastěji chybí našim malířům esprit štětce, který se vznáší nad věcmi. Synthesa, kondensace motivu, svedení v podstatně se jim nedaří. Dostanou se zřídka nad prozaickou tíhu, nad solidní podání skutečnosti ve smyslu banálního naturalismu. Jediná kresba Guysova nebo Daumierova stojí mně z tohoto důvodu — jako výtažek kvintesence — výš než sedm osmin obrazů ve Výmaru spojených.“

Mezinárodní umělecká výstava mnichovské „Secese“ 1906

potvrzuje mně jen znova, co cítím již dávno: že cíle, které si položili příliš blízko příliš obratní, jsou naplněny a že teprve nyní cítí se náležitě jich malost a roste jistota, že by bylo bývalo lépe, kdyby nebyly nikdy ani kladeny. Postavíš-li se na stanovisko *technické zručnosti a hotovosti*, má snad výstava slušnou úroveň — ale co jest tím získáno? Nic než poznání, že technika smí býti jen podmínkou a předpokladem (nevyhnutelným, ovšem) — kde jest *vice*, znamená pak *málo*, zoufale málo, hotově nic. Mnichované malují dnes většinou dobře s jakousi hotovostí a soběstačností — a přitom nebo *proto* málo charakterně, málo umělecky, málo tvořivě, levně a pohodlně. *Bravura* má nahradit sílu a zatím nedovede než oklamati velmi nevědomé. Lidé rozhánějí se k širokým útokům a — odkrývají jen nedostatek a chudobu hlubších potencí i tvárných i duševních, Lidé, které by mohla zachránit